

var omvendt, hvis det var Flertallet i dette og i det andet Ting, der kom til at lide under Foranstaltningen, vilde et Forslag som dette neppe blive vedtaget.

Finansministeren (Brandes): Det er lidt underligt, at det er denne Bestemmelse, som synes at vække mest Debat i det høje Landsting. Der er forelagt en Række meget vigtige og indgribende Lovforslag, som berører mange Interesser og lægger stærkt Beslag paa Borgernes Skatteevne, men denne lille Bestemmelse om, at de private Vinbeholdninger skal beskattes, fanger næsten al Interesse i dette Ting. Jeg noterer blot Faktum og spørger mig selv, om dette egentlig er heldigt for det høje Tings Værdighed. Naar det ærede Medlem, som nu talte, spurgte mig om og altsaa ikke ved, hvorfor man har indført den paagældende Bestemmelse i Lovforslaget, maa det ligge i, at det ærede Medlem ikke har været til Stede for Eksempel, da jeg havde den Ære at gøre Rede for Lovforslaget under dets første Behandling i forrige Samling. Da sagde jeg, og det kan jeg godt gentage, at Grunden til, at man vilde gaa til en Beskatning af de private Beholdninger, er den, at man synes, der vilde komme en Ubillighed til Stede, hvis enhver, der ikke er saa heldig, saa velhavende eller saa godt stillet, at han ligger inde med en anselig Vinbeholdning, skal betale den nu af Staten forlangte og vel snart vedtagne Tillægsafgift paa Vin, medens „den lykkelige Besidder“ — dette Udtryk kan man i høj Grad bruge ved denne Lejlighed — af en endda meget stor Vinbeholdning, af meget kostbare og gode Vine, kan drikke den Vin, som han nu en Gang ved sin gunstige Formuestilling har kunnet erhverve sig, uden at skulle svare Afgift deraf. Den Tankegang, der har ført til at nedsætte Afgiften for Vin til under 2 Kr., er den, at man formentlig derved nærmede sig noget til Grænsen for den almindelige Befolknings Forbrug, skønt det vel for Resten ikke er ret almindeligt i de lavere Klasser — hvis jeg maa udtrykke mig saa — at drikke megen Vin. Det er en lignende Betragtning, der har ført til § 9, en Betragtning, som jeg godt forstaar, og som ogsaa maa føre det ærede Medlem, der nu talte, til at forstaa, hvorledes Bestemmelsen er kommet ind i Lovforslaget.

At jeg ikke indførte den i Lovforslaget, var, fordi det, naar Finansministeren skulde have at gøre med Sagen, maatte blive en Toldsag, og da vilde den Vanskelighed

komme frem, at Vinbeholdninger skulde vurderes og, naar de ikke forbrugtes, skulde lægges under Toldlukke, idet jeg gik ud fra, ligesom den ærede Ordfører, at det ikke kan være Meningen fra den Side, det ærede Medlem tilhører, at man skulde ønske hele Vinbeholdningen beskattet, altsaa en Art Formuebeskatning af Indbø paa dette Omraade. Dette syntes mig imidlertid at være uoverkommeligt for Toldpersonalet. Som dette er, maatte der da rimeligvis ansættes 2—300 nye Toldkontrolører. Man er da i Folketingsudvalget efter adskillig Forhandling kommet overens om den Bestemmelse, som nu er indført i Lovforslaget, og som har den Fordel, at man appellerer til Borgernes Forstaaelse af Samfundets Krav, til deres moralske Forstaaelse af, at de skal betale Afgift lige saavel som andre. Naar man vil nyde en Flaske Vin, maa enhver, der har en privat Vinbeholdning, derfor ogsaa betale Afgift. Jeg ser ikke, at dette er forkert. Jeg synes, at man maa gaa ud fra, at de Klasser, til hvilke det ærede Medlem, som nu talte, hører, især maa være ivrige for at komme til at betale denne Skat til Staten og ikke sky den Ulejlighed — jeg tvivler ikke om det for det ærede Medlems Vedkommende — hver tredje Maaned at indberette, hvad man sammen med sine Venner har drukket i behageligt Selskab. Det vil ikke forhindre Selskabet i at blive behageligt bagefter at skulle aflægge denne Bekendelse om, hvor meget man nød de Aftener eller Dage, og man vil rimeligvis, naar man kommer med Afgiften, føle det som et Minde om de glade Aftener og Middage, man har tilbragt i vedkommende Kreds. Jeg tror, som sagt, det er en heldig Form, man der valgte, og naar man lagde Sagen over i Politiets Haand, er det, fordi man derved tilvejebragte den Lighed med Loven af 1912, som jeg synes med Rette kan paaberaabes fra vor Side. Jeg har ikke været det ved det ærede Medlem meget godt, nogen begejstret Tilhænger af hele Forholdsregelen og har altsaa heller ikke oprindeligt foreslaaet den, men overfor det ærede Medlems Udtalelser maa jeg hævde som en medvirkende Aarsag til at indføre Bestemmelsen, at man ikke vilde skabe en Ulighed paa dette Omraade. Da vi behandlede Lovforslaget om Selvangivelse af Formue, var man fra den Side, det ærede Medlem tilhører, meget ivrig for, at Ligheden for Loven ogsaa skulde gælde dem, hvis Formue ikke oversteg 6,000 Kr. Vi har tænkt os, at der ogsaa skulde være Lighed for Loven